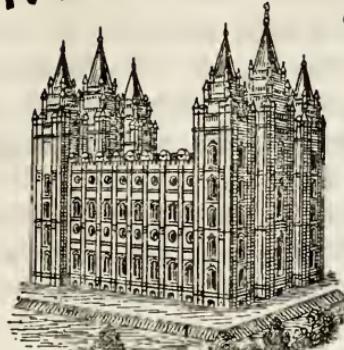

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Øyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1ste August 1901.

50de Aargang.

„Den Christelige Talsmand“ og de Sidste-Dages Hellige.

Redaktionen af Methodistbladet „Den Christelige Talsmand“ er til-syneladende bleven meget vred over det Svar, vi gav ham paa hans jammerlige Fordrejelse af Navnet Mormon. Han slaar vidt omkring sig uden at ramme nogen anden end sig selv. Af visse Grunde an-griber han ikke vort Svar, men opvarter først med et Uddrag af et Re-ferat fra et Møde, holdt i Richfield den 24. og 25. September 1898 og optaget i „Bikuben“. Han ansører nogle Ord af, hvad Præsident C. D. Fjeldsted (ikke Fjeldstad, højstcærede „Talsmand“) sagde. Derefter kommer han med en Del Citater fra „Det Celestiale Egteskab“, alt gaaende ud paa at bevise, at de Sidste-Dages Hellige endnu lære og praktisere Polygami eller Flerkoneri. Enhver, som har besøgt Utah, og som har undersøgt dette Emne, ved, at de Sidste-Dages Helliges første Præsidentsskab har forbudt polygamiske Egteskaber og paalagt ethvert Medlem af Kirken at efterleve Landets Love, og dette er blevet gjort. Dersom Redaktøren af „Den Christelige Talsmand“ twivler paa dette, saa indbyde vi ham til at besøge Utah og undersøge Sagen for sig selv. Opholdet vil ikke koste ham en Cent, thi de Sidste-Dages Hellige ere et gæsfrigt Folk.

„Talsmanden“ angriber derefter „Lærdommens og Bagtens Bog“ og siger, at „hele Bogen er et forfærdeligt Sammenvæv af Urimeligheder, som foregives at være Åabenbaringer fra Gud“. Lad os under-søge dette. Åar 1860 udbød den forfærdelige Borgerkrig i Amerika, idet Sydstaterne rev sig løs fra Nordstaterne.

Den 25. December 1832, omtrent 29 Aar før ovennævnte Krig udbrød, aabenbarede Herren Følgende til Profeten Joseph Smith (Side 304 Pagtens Bog):

„Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krigs, som om en kort Tid skulle udbrude, og ville begynde med Staten Syd-Carolinias Oprør, hvilket vil til sidst ende i Manges Død og Elendighed.

De Dage skulle komme, da Krig vil blive udgydt over alle Nationer og vil begynde paa det Sted;

Thi se, Sydstaterne skulle stille sig fra Nordstaterne, og Sydstaterne skulle kalde paa andre Nationer, ja selv paa Storbritannien, som den kaldes, og de skulle ogsaa kalde paa andre Nationer; og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer.

Og det skal ske efter mange Dage, at Slaverne, indøvet og udrustet til Krig, skulle rejse sig op mod deres Herrer.“

Enhver, som kender noget til den amerikanske Historie, ved, at denne Profeti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Krigen begyndte med Syd-Carolinias Oprør. Sydstaterne henvendte sig til Storbritannien om Hjælp, og Slaverne rev sig løs fra deres Herrer og indtraadte i Nordsternes Armé, hvor der var 87 Regimenter af dem. Findes der en Profeti, der er gaaet mere bogstavelig i Opfyldelse end denne?

Den 2. April 1843, 17 Aar før Borgerkrigen udbrød, sagde Profeten Joseph Smith Følgende:

„Jeg profeterer i Herrens, Guds Navn, at Trængslerne, som ville foraarshage megen Blodsudghedelse førend Menneskenes Søns Komme, ville tage deres Begyndelse i Staten Syd-Carolina.

De ville sandsynligvis opføre formedesl. Slavepørgsmalet, thi saaledes erklærede en Røft, medens jeg bad underligt angaaende denne Sag, den 25. December 1832.“

Der har aldrig været en Krig paa Jorden, hvor der er flydt saa meget Blod som i denne Krig — en Million Mennesker mistede Livet paa Balpladsen.

Disse ere kun et Par Eksempler paa, hvad Verdommens og Pagtens Bog indeholder.

Ten anden Artikel i samme Nr. siger „Talsmanden“ om de Sidste-Dages Helliges Missionærer: „Disse Satans Emissærer gjøre ved deres Anstrengelser og Opretselser mangen Lutherisk Præst og Missionær til-skamme.“ Fariseerne og de Skriftkløge sagde, at Jesus gjorde Under-værker ved Djævelens Kraft; men naar de kaldte Mesteren Beelzebub, hvad ville de da ikke kalde hans Disciple? Er der Nogen med sund Fornuft, som kan tro, at Satan vil sende 2,000 Missionærer ud i Verden uden en Cent i Løn og paa deres egen Bekostning for at raabe Omvendelse til Folk, at de skulle tro paa hans Erkendende, Jesus Kristus, og lade sig døbe til Syndernes Forladelse med den samme Daab, hvor-

med Jesus blev døbt, og derefter leve et lyft og helligt Liv? Nej. Dersom Nogen fortjener det stygge Navn af „Satan's Emissærer“, saa er det nok dem, som for Løn og Betaling prædike, hvad de kalde Guds Ord; saadanne, som kun bryde sig om, hvor stor deres aarlige Løn er, uden at bekymre sig det mindste om de religiøse Anskuelser, de forkynde; saadanne, der forkynde Methodismen i Dag for \$ 2,000 om Året, Presbyterianismen i Morgen for \$ 3,000 og hvilken som helst Religion Dagen efter for \$ 5,000 om Året. „Den Christelige Talsmand“ siger, at dette er aldeles, som det hør være; thi i en Artikel i samme Nr. hedder det: „Naar en Prædikant, som er populær, forlader Methodistikirken for at slutte sig til et andet orthodox Kirkesamfund, som staar paa en venlig Fod med vor Kirke, da er det fuldstændig i sin Orden.“ Hvad Forstel er der paa disse Prædikanter og dem, som faldt paa Knæ og dyrkede den gylne Kalv? Slet ingen.

Den hellige Skrift siger, at der er kun een Tro, een Daab og een Gud, som er alles Fader. Verdens sekteriske Præster bryde sig ikke det mindste om dette. De have valgt Præstestanden som deres Forretning eller Profession, og de bryde sig ikke det mindste om, hvad de forkynde, bare de faa god Betaling. Hvad Løn kunne disse vente paa den kommende Dag; have de ikke allerede faaet deres Løn? Bikuben.

„Mormonismens“ Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 224.)

Da Kristus kom, forkyndte han, at han kom ikke for at gøre sin egen Vilje, men det, som Faderen havde aabenbaret ham. Messias var saaledes en Aabenbarer, som ofte modtog Aabenbaringer fra Himlene. Han blev ledet ved Aabenbaring, medens han udførte sin jordiske Mission; derved underviste han sine Disciple, og derved lærté han sine Apostle at se fremad angaaende sikker Bejsledning, naar den Tid kom, at han skulle forlade dem.

Medens Jesus udførte sin Mission, kaldte og ordinerede han Embedsmænd i sin Kirke. Vi have navnlig Beretning om tolv Apostle og foruden dem halvfjerds andre, som modtoge Fuldmagt til at prædike, lære, døbe og til at udføre andre af Kirkens Ordinanser. Efter Kristi Bortgang læse vi, at Apostlene vedbleve deres Arbejde under „vedvarende Aabenbarings“ Lys, efter som de modtoge det. Ved denne sjæle Leder udvalgte og beskifkede de dem, som skulde forrette Kirkens Embeder.

Peter blev ledet ved Åabenbaring til at forhylde Evangeliet for Hedeningerne; denne Kirkens Virksomheds Udstrekning blev paabegyndt med den gudfrygtige Kornelius' og hans Hus' Omvendelse. Saulus fra Tarsus blev ved Åabenbaring til Apostelen Paulus og til en usorsagt Troens Forkæmper. Hellige Mænd i gamle Dage talte og skrev, som den Hellige Land drev dem, og de var ikke afhængige af noget foregaaende Eksempel fra den øldre Historie, ej heller helt og holdent af den allerede skrevne Lov. De udførte deres Gerning med den Overbevisning, at den levende Kirke (Menigheden) skulle staa i Forbindelse med sit levende Overhoved, og at Guds Værk, der var oprettet ved menneskelige Redstaber, skulle styrres af ham, som var Ophavsmanden.

„Mormonismen“ paastaaer, at den samme Nødvendighed eksisterer i Dag, og at det for Kirken ikke er mere muligt nu end i de gamle Apostles Dage eller i den apostoliske Tidsalder at eksistere uden direkte og vedblivende Åabenbaring fra Gud. Dette nødvendiggør Tilværelsen af autoriserede Betjeninger af Profeter, Apostle, Højpræster, Halvjjærd, Eldster, Bisoppper, Præster, Lærere og Diafoner; de ere nu som i gamle Dage ikke Mænd, der ere udvalgte af andre Mænd uden Myndighed, alene ved menneskelige Ceremonier, ikke Mænd, som kun besidde disse Embeders tomme Navne, men Mænd, som bære Titlen, fordi de besidde Fuldmagten, eftersom Gud har kaldet dem.

Er det ufornuftigt, er det ufilosofisk saaledes at forvente forøget Lys og Kunsthed? Skal Religionen være den eneste Afdeling af menneskelige Tanker og Bestræbelser, i hvilken Fremgang er umulig? Hvad vilde vi sige, hvis Kemikeren, Astronomen, Fysikeren eller Geologen vilde forhylde, at yderligere Opdagelser eller Åabenbaringer af videnskabelige Sandheder var umulig, eller at videnskabelige Studenters eneste Bestræbelse for Fremtiden vilde være at læse Fortidens Bøger og benytte de forbigangne Tiders kendte Principper, eftersom der aldrig vilde aabnbares andre?

Den største Bevæggrund til Undersøgelse og Opdagelse er Overbevisningen om, at der ingen Ende er paa Kunsthed og Viddom. „Mormonismen“ paastaaer, at al Viddom kommer fra Gud, at Indsigts og Forstand er hans Hærligheds Straalekrans, og at vi endnu ikke have lært alt, hvad der kan læres om Gud og hans Fremgangsmaader. Vi paastaa, at Læren om vedvarende Åabenbaring fra Gud er ikke mindre filosofisk og videnskabelig, end den er bibelst.

De Sidste-Dages Hellige paastaa, at Fuldmagten til at handle i Guds Navn — det hellige Præstedømme — er gengivet til Jorden i denne Slægt, og at dette er Opfyldelsen af tidligere Tiders inspirerede Forudsigelser. Men, kunde man ikke Nogen spørge, hvilken Nødvendighed var der for en Gengivelse, naar Præstedømmet en Gang var blevet oprettet paa Jorden? I Virkeligheden ingen, dersom det ikke igen var

bleven borttaget. Kirkehistorikerne tilstaa i Almindelighed, at der har været et Frafald fra den oprindelige Kirke, men kun saa ville tilstaa, at der har været en fuldstændig Afsbrydelse af den præstelige Myndighed eller en fuldstændig Ophævelse af Fuldmagten til at forrette Kirkens Ordinancer. Dette store Frafald var forudsagt. Paulus advarede de Hellige i Thessalonika imod dem, som paastod, at Kristi andet Komme var nær for Haanden: „Thi,” siger han, „lader ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme.“ „Mormonismen“ paastaar, at der har været et almindeligt Frafald fra Jesu Kristi Kirke, hvilket begyndte straks efter den apostoliske Tid. Vi tro, at Historiens rette Fortolkning vil bevise denne Paafstand, og at de inspirerede Skrifter netop forudsagde en saadan Tilstand.

Hvis Præstedømmet en Gang var borttaget eller udryddet fra Jorden, kunde ingen menneskelig Magt gengive det; en Genoprettelse af denne Autoritet vilde være nødvendig. Kirken paastaar, at de, som havde denne Autoritet i tidlige Uddelinger, have gengivet den ved deres egen personlige Nærværelse. Saaledes modtog Josef Smith og Oliver Cowdery det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber, der besøgte dem som en opstanden Personlighed, og senere det højere eller melkisedekke Præstedømme ved Peters, Jakobs og Johannes' Forvaltning.

Vi indrømme, at dette er en driftig Paafstand. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gør Krav paa, at den har saaet Præstedømmet, som det eksisterede i gamle Dage, gengivet i sin Fuldkommenhed; og medens den erkender ethvert Individs saa vel som enhver Sekts Ret til at tro og handle efter eget Valg i religiose Henseender, hævder den at være den eneste Kirke paa Jorden, som har denne Fuldmagt og dette Præstedømme, og at den deraf er Kristi egen og eneste Kirke. Den hævder ubetinget, at den rette Kirkes Organisation er en absolut Nødvendighed ligesom ogsaa Tilstedeværelsen af Guds levende Drakler, der i Udførelsen af deres jordiske Embeder skulle blive ledede eller inspirerede fra Himlen, eftersom Nødvendigheden maatte fordre, og „Mormonismen“ paastaar, at disse findes i Jesu Kristi Kirke.

„Mormonismen“ lægger Bind paa den Lære, som siger: „Giv Kejseren, hvad Kejserens er, men Gud, hvad Guds er.“ Derfor lærer den, at alle Ting vedrørende Menneskehedens verdslige jordiske Forretninger kun med Rette kunne ledes og autoriseres af borgerlig Magt, men at der til Udførelsen af en Ordinanse, Ritus eller Ceremoni, som skal være virkende hinsides Graven, udfordres en større Magt end Menneskenes; ellers vil en saadan Udførelse være ugyldig. Derfor er Medlemsstilling i Kirken, hvis den har noget som høiest Værd eller Bethydning, opnøjet over det verdslige og maa regeres af Love, som Himlens Magter have foreskrevet. „Mormonismen“ anerkender Kristus som Kirkens Hoved og

Menneskeheden's bogstavelige Frelser og Forløser, som Kongernes Konge og Herrernes Herre, som den, der har Ret til at regere paa Jordens, som endnu skal underlægge sig alle denne Verdens Riger, og som skal overlevere denne Jord til Faderen i dens endelige genløste Tilstand. Han har Ret til at bestemme de Forhold, under hvilke Menneskene kunne blive Deltagere i hans Gavmildhed og i Sejrens Privilegier, som han vandt over Døden og Graven.

Vi paastaa, at Tro paa Gud er nødvendig for at tjene ham paa en fornuftig Maade, og at Tro, Tillid og Tiltro til Gud som Menne-Slægtens Fader, som den højeste Magt, for hvem alle skulle gøre Regnskab for deres Gerninger eller Misgerninger, maa lede til Ønsket om at tjene ham og paa denne Maade frembringe Omvendelse. Dersor indtager Troen sin Plads som det første og Omvendelsen som det andet Evangelie-Princip. Det er rimeligt at forvente, at et Menneske efter at have udviklet sin Tro paa Gud og omvendt sig fra sine Synder vil være ivrig for at finde en Maade, hvorved det kan bevise sin Oprigtighed, og dette Middel findes i Daaben som en Nødvendighed for at blive indlemmet i Kirken og som et Middel, hvorved Syndernes Forladelse kunne modtages. Angaaende Daabsmaaden paastaas det, at Neddyppelse eller Begravelse i Vandet er den eneste Maade, som Skriften lærer, og at en saadan Daab udtrykkelig er besalet i Åabenbaringer til den nuværende Kirke.

Daaben er saaledes det tredje Princip og Evangeliets første nødvendige Ordinanse. Den maa udføres af en, som har Fuldmagt dertil, og denne Fuldmagt findes i det Præstedømme, som Gud har givet. Næst efter Daaben kommer Ordinansen: at meddele den Hellig-Aand ved Haands-Paalæggelse. Disse Principper kaldes specielt „Evangeliets første Principper og Ordinanser“, og „Mormonismen“ hævder, at de ere absolut nødvendige for at blive Medlem i Kristi Kirke, og det uden Modifikationer eller Endringer med Hensyn til Tiden, da Bedkommende levede i Dødeligheden.

Det kunde være passende at spørge: „Hvad vil der blive af dem, som levede og døde, medens Præstedømmet ikke fandtes paa Jordens, de, hvis jordiske Prøvestand fandt Sted i den store Apostasis' Tidsalder? Endvidere, hvad vil deres Skæbne blive, som levede i en Tid, da det aandelige Lys skinnede, men som måske ikke havde Lejlighed til at lære at adlyde Evangeliets Forordninger?“ Utter her viser „Mormon“-Filosofien sin særegne Lære om Frelse for de Døde. Vor Frelser gør ingen Forskel paa de Levende og Døde i sin alvorfulde Erklæring til Nicodemus. Men den har den størst mulige Udstækning: „Ulden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

„Mormonismen“ tror paa noget mere end en Himmel eller et Helvede, hvortil den ene eller den anden af de menneskelige Aander skal

henvises, maaſſe paa Grund af et meget lille Overſkud af Fortjenester eller Overtrædeler. Den paafaaſt, at der er en uendelig Rækkesølge af gradvise Aands-Udviklinger og selvſølgelig den mest udstrakte og fuldeſte Gradation i den tilkommende Tilværelſe. Den holder for, at de ørlige, ſkønt hændelsesvis vildfarende Sjæle, ſom levede eller prøvede paa at leve efter det bedste Lys, ſom de havde modtaget, ſkulle blive talte iblandt Jordens Høderlige og faa Lejlighed til, om ikke her i Livet, ſaa i den næſte Tilværelſe at viſe Lydighed mod Frelsens Fordringer. Den lærer, at Omvendelsen med alle dens medfølgende Velsignelser ſkal blive mulig hinsides Graven; men eftersom den Forandring, vi kalde Døden, ikke forandrer Sjælens Karaktertræk, vil Omvendelſe blive vanskelig for den Sjæl, ſom med Haardhed og Genſtridighed forkastede de mange Lejligheder til Omvendelse, der blev givet den i dette Liv. Vi holde for, at endogſaa Hedningerne, ſom maaſſe have nedbøjſet ſig for Aſguder, og ſom ved at gøre dette have adlydt den højeſte Tilbedelses Lov, der var bekendt for deres formørkeſde Sjæle, ſkulle faa Del i den førſte Opſtandelſe og ſkulle faa den Lejlighed, ſom de ikke fandt her paa Jordene, til at udføre det, Gud fordrer af ſine Børn til deres Frelſe.

Og de Døde, ſom ikke havde nogen Lejlighed til og maaſſe ingen Kunckab om at viſe Lydighed mod Kriſti Love, ſkal der gives Lejlighed i det tilkommende Liv.

Ikke des mindre er dette Liv ikke nogen Ubethelighed eller blot et Tilsælde i Sjælens evige Fremgang, der fun er af midlertidig Vigtighed, og hvis Forsømmeſer med Lethed kunne oprettes hinsides Sløret. Hvis Lydighed mod den guddommelige Lov, der er viſt ved Tro, Omvendelſe og Daab, og Retten, der er ſkenket til at meddele den Hellig-Aand, er væſentlig til Frelſe for de Faar, ſom juſt nu tælles blandt de Levende, er ſaadant ikke mindre nødvendig for dem, ſom en Gang levede, men nu ere døde. Hvem findes der blandt de Levende i Dag, ſom ikke om fort Tid ville forenes med de utoalte Døde? Hvem er de Døde, hvis det ikke er dem, ſom en Tid havde Erfaringer og Lejligheder i Dødeligheden?

(Fortsættes.)

„Den Christelige Talsmand“ ſiger, at „da den ſaakaldte Christian Science hverken er christelig eller videnskabelig, er Eddyisme det mest passende Navn“. Er det af ſamme Grund, at Methodisternes Lære kaldes Methodisme?
Bikuben.

Den 1ste August 1901.

Evangeliets Fordringer.

Det er med virkelig Uro, at vi iagttage den slove Ligegyldighed, som Folk i Almindelighed vise mod Jesu Kristi Evangelium, naar det forkyndes til dem i dets oprindelige Renhed og Tydelighed af Herrens bemyndigede Æjenere. Denne Uro er særlig til Stede hos dem, som have lært at elske Evangeliet, og som forstaa dets virkelige Værd for Menneskeheden. Opfylde, som de ere, af Kundskaben om dets Værd, følede, at det er en Pligt, der paahviler dem, at forkynde det til deres Medmennesker; mange have gjort store Øpfreser i dette Øjemed, men have kun mødt Menneskenes Børns Ligegyldighed, der er saa almindelig i denne Tidsalder, som udmaerk sig ved religiøse Fremskridt og Tolerance. Det synes, som om Menneskene „elske Gud“ mere, end de elske Gud“. De ere ganske vist tilbøjelige til at tilbede, men naar der kaldes paa dem, for at de skulle „tilbede Herren i Aland og Sandhed“, „aflegge al Skindenhed og hver Levning af Ondskab og med Sagtmadighed anamme Ordet, som er indplantet i dem, og som er mægtigt til at gøre deres Sjæle salige“, foragte de Tilbudet og vise derved, at de foretrække den Slags Religion, over hvis Forkyndere Apostelen Paulus i sin Epistel til de galatiske Hellige udtaler en Forbandelse.

Men ved at betragte Sagen i dens rette Lys burde det ikke foraarage nogen Forbauselse. Menneskeslægtens religiøse Traditioner ere blevne ubrødelige i Tidens Løb, hvor meget de end maatte være i Strid med Guds Ord, ja, saa ubrødelige og populære, at den Mand eller Kvinde, som tør tilhødesætte dem og antage noget, der er mere i Overensstemmelse med den hellige Skrift, maa i Sandhed være fast og i Besiddelse af et ualmindeligt moralst Mod og en uafhængig Karakter. Det er ikke desto mindre denne uafhængige Karakter, denne Overbevisningens Kraft og moraliske Standhaftighed, der altid har udmaerket den Allerhøjestes Hellige i alle Historiens Tidsalder. Den populære Sags Forkæmpere vare ikke de virkelig store, men derimod de, som fortsatte Kampen alene, og som, stønt de vare forladte af alle, dog vedbleve at kæmpe for Overherredømmet af det, som de fra deres Hjerters og Sjæles Ænderste troede, ja vidste var Ret og i fuldkommen Overensstemmelse med Himmelens Løbe. Kristus var en Leder for saadan Mænd, og de fleste af Apostlene fulgte i hans Fodspor; deres ubrødelige Trofasthed mod Værket, der var oprettet af Mesteren, lagde dem i en tidlig Grav og foraaragede, at de beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Hedningernes store Lærer, Apostelen Paulus, fremviser et Eksempel paa en saadan

ubøjelig Vilje-Kraft. En Gang var han en ivrig Forsøger af de Hellige, men han blev pludselig hdmøget og erkendte da, at hans Alarvaa-genhed og Ære var bleven misbrugt, at hans Bestræbelser vare gaaede i en forkert Retning, hvor ærlig hans Overbevisning end havde været, og at han i Virkeligheden havde tjent Mammon i Stedet for den sande og levende Gud — al Retfærdigheds Kilde. Men hvilken Forandring fandt der ikke Sted ved hans Omvendelse og Antagelse af Jesu Kristi Evangelium! Han blev ikke længere en blind Leder af de Blinde, men en Magt iblandt sine Samtidige, thi han havde tilskidesat sine Forfædres Traditioner, og medens hans forrige Venner vare stumme af Forbanselse over hans besynderlige Opførsel, ledede han ved sin Energi og sit ivrige Vidnesbyrd mange til Kundskab om Sandheden, organiserede Grene og blev saa mægtig i den gode Sags Tjeneste, at hans Navn vil blive holdt i Ære som en af de største Mænd, der er fremstaaet iblandt Menneskenes Børn.

Den verdslige Historie er ligeledes fuld af just saadanne Tilfælde, hvor Mænd for at opretholde de Ting, som de vidste vare Sandheder, uforhågt modstode deres Medmenneskers Spot, Ringeagt og Forhaanelser. Læs Historien om Mænd som Galileo, Columbus og en Mængde af deres Samtidige, og se, hvor standhaftigt og uforstået de hele deres Liv forsvarede den Kundskab, der kom til dem fra en guddommelig Kilde. De fastholdt uden Frygt deres Overbevisning, og uagtet Omstændighederne enkelte Gange twang dem til at aflægge Bekendelser, der ikke ganske vare i Overensstemmelse med de Sandheder, som de havde forkyndt, eksisterede der dog dybt inde i deres Hjerter det brændende og siedse vedvarende Vidnesbyrd, som drev dem til paa Grund af deres Erfaringer at høre ligesom Galileo: „Verden bevæger sig dog!“ og lignende Uldtryk, som bekræftede den Teori, de saa vedholdende forkyndte.

De, som udgøre Jesu Kristi Kirkes nuværende Medlemmer, ere blevne indsamlede fra næsten alle civiliserede Nationer. Det var en stor Prøve for mange af dem at forlade deres Hjem og deres Kære og endnu langt mere deres lenge elskede og ærede Traditioner for at blive Deltagere i det større Lys, de saa skinne ind ad deres Døre. Guds Tjenere kom iblandt dem; de vidste, at deres Vidnesbyrd var sandt, men det krævede saa mange Øfre at blive et Medlem af Jesu Kristi Kirke; der var saa meget forbundet med at antage en Lære, der var saa upopulær, at det blev nødvendigt, at en Tro blev plantet i deres Hjerter, der var stærkere og kraftigere end nogen tidligere, førend de funde se Vejen klar til at opnaa det, de saa inderligt ønskede. Da denne Tro oprandt i deres Hjerter, blev de stærke som Løven i sin Hule, og med fuldkommen Roslighed satte de deres fulde Tillid til Herren, bøjede sig i hdmøg Undergivelse for Evangeliets Love og modtoge det, som var dem lovet — et Vidnesbyrd angaaende dette Værk, om

det var af Gud, eller om dets Forkyndere talte af sig selv. Og hvorledes modtoge de dette Vidnesbyrd? Ganske paa samme Maade som Apostelen Paulus, da han blev omvendt, og som Guds Hellige altid have modtaget det, ikke fra noget Menneste, „men ved Jesu Kristi Albenbarelse“. Dette er da Alarsagen til deres Opfrelse for Guds Værft. Dette gør dem uforståede og frimodige i at forkynne det for Verden. De forstaa, at Sandhed tillader intet Kompromis og behøver ingen Boldgiftsmænd; at vor Fader stiller de samme Fordringer til alle sine Børn, og at Slegt, Venner og Bekendte, hvis de ønske at blive talte iblandt Guds Hellige, maa lægge deres forud fattede Menninger og Ideer til Side, rense sig fra menneskelige Verdomme og gaa „gennem Døren ind i Faarestien“, at de kunne glæde sig ved deres Faders Velbehag og Anerkendelse. I Jesu Kristi Evangelium findes ingen Blads for nogen menneskelig Boldgift. Jesus Kristus er den første og eneste, som kan afgøre al Strid. Han har vist Vejen til Frelse, og det er ogsaa ham, som vil se, at alle Mænd og Kvinder modtage Belønning „efter deres Gerninger“. Dette er besluttet, og det vil følge, som Natten følger Dagen.

Millennial Star.

Et hyggeligt Hjem.

Vi ere alle saadanne menneskelige Barometre, og selv vor Sundhed paavirkes saa meget af vores Omgivelser, at det er Skade, ikke alle Hjem ere saa poene og tiltrækkende, som de burde være. Der er faa Mennesker saaledes beskafne, at de ikke bryde sig om behagelige Omgivelser, og dette er noget, vi kunne være tafnemmelige for.

Fabrikanter, der sysselsætte mange Folk, have fundet, at de, der arbejde i rummelige, solbeskinnede Rum, ere glade og sunde, medens de, der arbejde i daarligt ventilerede Rum, ere melankolske og ofte have Hovedpine og andet Sundebeindende. En af dem, der lod Arbejdssrummet overmale og i Stedet for den stygge, gule Økerfarve valgte hvidt, lagde snart Mærke til, at alle Pigerne blev mere fornøjede og følgelig friskere.

Paa Børn har Hjemmet især stor Indflydelse. Et Barn, der er vokset op i et lyst, vakkert og tiltrækkende Hjem, viser Laade i sin Karakter og sine Tilbøjeligheder Virkningerne af sine Omgivelser, og ikke mindre den, der er opvokset i en Altmossære af Fattigdom og Norden. Og vi vide alle, at næsten de første Tegn, et lille Barn viser paa Tagttagelsesevne, er at strække den lille Haand ud efter en eller anden vacker Ting, der møder dets Øje.

Men faa af os har Øje for, hvor meget Hjemmiets Omgivelser bidrage til at danne Karakteren, og dog have vi ofte lagt Mærke til, hvorledes Børnene i nogle Familier altid drages til Hjemmet og befinde

sig bedst der, medens andre Børn altid finde Undstykldninger for at slippe bort derfra.

Et vænt, hyggeligt Hjem er noget, alle kunne have, og kun den yderste Fattigdom er Undstykldning for ikke at have et net og hyggeligt Hjem.

Hver Husmoder sætter Mærker af sin Personlighed paa sit Hjem og Hjemmets Omgivelser. De, der elste Skønhed i enhver Form, ville altid pynte deres Hjem med smukke Ting og Kunstdgenstande, som andre Folk i lige saa gode Omstændigheder føle, at de ikke have Raad til. Kostbare Sager ere ikke altid smukke, og smukke Ting ere ikke altid dyre. I denne artistiske Tidsalder, hvor Kunstmere og Haandværkere kappes om at sætte Skønhedsmærket paa alt, der udgaar fra deres Haand, og hvor baade Skønhed og Nytte saa ofte findes forenede og tildt til en billig Pris, er der ingen Undstykldning for at bringe stygge, smagløse Ting hjem. Men alligevel ville mange komme hjem med saadanne, fordi de ikke forstaa, at smukke, smagfulde Sager ikke altid koste for meget.

Smukke Billeder, Kobberstik og Kopier af berømte Malerier koste ikke stort; indsatte i simple, smagfulde Rammer og ophængte paa Vægge ville de glæde Øjet hver Dag.

Bort Spisebord kan forsøernes ved Indkøb af vakte Smaating af Porcelæn og Glas, der ikke koste mere end simple, smagløse Sager, og smukke, gammeldags Møbler faas ofte til meget rimelige Priser. Det betaler sig vel at forsøge at gøre sit Hjem saa hyggeligt og tiltrækende som muligt, og vi maa huske paa, at det nyttige og skønne ofte er forenet, og, som vi før sagde, det er ikke altid, at vakte Sager ere de dyreste eller de smagløse de billigste.

Bikuben.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 220.)

Underdanighed oversor de borgerlige Autoriteter.

12. Artikel. Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, øre og opretholde Lovene.

Indledning: Det er kun fornuftigt at antage om et Folk, som anerkender Jesu Kristi Evangelium og gør Krav paa Fællesskab i den ene antagne og guddommelig bemyndigede Kirke, at de i deres Gerninger ville vise de Dyder, som deres Forordninger paabyde. Ganske vist kunne vi maa ske omsonst søge efter Fuldkommenhed endogsaal blant dem, som allermest gøre Fordring paa at være rettroende; men vi have Ret til at vente de fuldeste Fornødenheder med Hensyn til deres Hand-

linger og den praktiske Uddøvelse af deres Paastand i deres Trosbekendelse. Religion maa for at være nyttig og værd at anamme indøve en sund Indflydelse paa sine Tilhængeres individuelle Liv saa vel som verdslige Anliggender. I blant andre Dyder bør Kirken i sin Lære indprente Lovlydigheds Pligter, og Folkene burde vase Virkningerne af saadanne Regler ved deres Fortrinslighed som Borgere i Staten og som Individer i Samfundet, af hvilket de udgøre en Del.

Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige afgiver bestemte Erklæringer i sin Tro og sine Forordninger med Hensyn til sine Medlemmers Pligter i deres Underdanighed mod Landets Love, og den oprettholder sin Stilling ved specielle Alabenbaringers Myndighed saavel i gamle Dage som i Nutiden. Folket er ydermere overbevist om, at naar den sande Historie om deres Opkomst og Fremgang som et religiøst Samfund, deres Loyalitet mod Kirken og deres patriotiske Følelse bliver bekendt, vil Kirken blive hævet og pris af Verden i Allmindelighed, medens disse Dyder nu kun ere anerkendte af nogle saa sordomsfri Undersøgere, der have studeret denne incærkelse Organisations Historie.

Skriften påabyder Lydighed mod Autoriteter. I den patriarkaliske Tid, da Familje-Faderen kunde siges at besidde en Konges eller Dommers Magt over sine Husfolk, blev den Regerendes Myndighed og Familjens Rettigheder begge respekterede. Betragt, hvad der skete med Abrahams Medhustru, Hagar, som var Saras Tjenestekvinde. Skinfyge og daarlige Følelser vare opstaede imellem Hagar og hendes Herskerinde, Patriarkerne's første Hustru. Abraham, som hørte Saras Anklage og anerkendte hendes Myndighed over Hagar, der, skønt hun var hans Medhustru, dog var Saras Tjenerinde, sagde: „Se, din Pige er i din Haand, gør med hende, som dig godt synes.“ Da Husmøderen var haard mod Hagar, flyede hun ud i Ørken; der blev hun besøgt af en Herrens Engel, som tiltalte hende saaledes: „Hagar, Sarai' Pige, hvorfra kommer du, og hvor gaar du hen?“ og hun sagde: jeg flyr fra min Frue, Sarai' Alsyn. Og Herrens Engel sagde til hende: Gå tilbage til din Frue, og ydmig dig under hendes Hænder.“ (1. Mose B. 16, 1.—9.) Det fortjener at bemærkes, at det himmelske Sendebud anerkendte Herskerindens Myndighed over sin Tjenestepige, uagtet den sidstnævnte havde en Hustrus Rang i Familjen.

Isaks Lydighed mod sin Faders Billje, hans Willighed til at opofre sit Liv paa det blodige Alter er et Bevis paa Familje-Faderens Autoritets Ukrænkelighed. Det kunde synes, hvad der ogsaa virkelig er paa staet, at Herrens Fordring til Abraham for at prøve hans Tro, at give hans Sons Liv som et Offer, var et Brud paa de bestaaende Love og derfor i Modstrid med en god Regerings Uddøvelse. Denne Paastand holder ikke stik, fordi den patriarkaliske Familjes Overhoved besad ube-

tinget Myndighed over ethvert Medlem i sin Husholdning, og denne Magt udstrakte sig endog til at dømme til Døden. (1. Mose Bog 38, 24.)

Paa den Tid, da Israeliterne udvandrede fra Egypten, og Israel regeredes af et Teokrati, gav Herren dem forskellige Love og Besfalinger angaaende deres Regering som hans Udvælgte; imellem dem læse vi: „Du skal ikke bande Gud, og den Øverste iblandt dit Folk skal du ikke ønske ondt over.“ Dommerne blev ved guddommelig Forordning beskirkede til at øve Fuldmagt iblandt Israel. Moses gentog Herrens Besfalinger og bød Folket saaledes: „Du skal indsette dig Dommere og Fogder i alle dine Porte, som Herren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom.“ (5. Mose B. 16, 18.)

Da Folket blev træt af Guds umiddelbare Ledelse og forlangte en Konge, opfylde Herren deres Ønsker og gav den ny Regent Myndighed ved en hellig Salvelse. (1. Sam. 8., 6.—7., 22; 9., 15.—16; 10, 1.) Ulagt David var salvet til at efterfølge Saul paa Tronen, anerkendte han Kongens Persons Hellighed, og han bebrejdede sig bitterlig, at han ved en Lejlighed havde skaaret Fligen af Monarkens Kappe. Sandt nok, Saul stræbte den Gang David efter Livet, og David søgte kun en Lejlighed til at vise, at han ikke nærede lignende Hensigter overfor sin kongelige Fjende; dog siger der: „Da slog Davids Hjerte ham, fordi han havde affkaaret Fligen, som hørte Saul til. Og han sagde til sine Mænd: „Herre, lade det være langt fra mig, at jeg skalde gøre denne Gerning ved min Herre, Herrens Salvede, at lægge min Haand paa ham; thi han er Herrens Salvede.“

Betrægt endvidere de følgende Formaninger fra det gamle Testamente: „Min Søn, frygt Herren og Kongen.“ (Ordspr. 24, 21.) „Jeg siger: Alt paa Kongens Mund, og det formedelst Eden til Gud.“ (Præd. 8, 2.) „Band ikke Kongen, end ikke i din Tanke.“ (Præd. 10, 20.)

Eksempler givne af Kristus og hans Apostle. Vor Frølers Virksomhed paa Jordens udmarkede sig helt igennem ved, at han anerkendte Landets bestaaende Myndigheder, endskønt deres Autoritet grundede sig paa grusom Trobring og blev uretfærdigt udøvet. Da de, som oppebare Skattens Penge, kom og forlangte Afgift til en fremmed Konge, bød Kristus, skønt han indvendig protesterede mod Jordringens Uretfærdighed, at den skulle betales, og udførte endogsaa et Mirakkels, hvorved Pengene tilvejebragtes. Han spurgte Peter: Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Kongerne paa Jordens Told eller Skat? Af deres egne Børn eller af Fremmede? Peter siger til ham: Af Fremmede. Jesus sagde til ham: Da ere jo Børnene fri. Men paa det vi ikke skulle forarbe dem, gik hen til Havet, fast en Krog, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne og giv dem den for dig og for mig.“ (Matth. 17, 25—27.)

Paastryndede af visse ugrundelige Farisæere var der dannet et forrederisk Komplot, der skulde fremstille Kristus som en Fornærmer imod den regerende Magt. De høgte at fange ham med det skinhellige Spørgsmaal: „Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?“ Hans Svar gik ud paa, at man skulde vise ubetinget Hvidhed mod Lovene. Han svarede sine Spørgere: Viser mig Skattens Mønt. Men de bragte ham en Penning. Og han sagde til dem: Hvis Billedet og Overskrift er dette? De sagde til ham: Kejserens. Da sagde han til dem: Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er.

Under alle de formelle og tragiske Omstændigheder, der ere forbundne med hans Forhør og Fordømmelse under Pilatus, opretholdt Kristus en ærbødig Mine, endogsaa overfor Øpperstepræsterne og Raadet, som trætede efter hans Liv. Disse Embedsmænd, hvor uværdige de end maatte være til at besidde deres gejstlige Magt, havde ikke des mindre en vis Autoritet og en bestemt Myndighed, saavel i verdslige som i kirkelige Anliggender. Da Kristus stod for Kaiphas, besværet med Fornærmelser og beskyldt af falske Vidner, bevarede han en værdig Taushed. Paa den Øpperstepræsts Spørgsmål: „Svarer du intet?“ værdigede han intet Svar. Da talte den Øpperstepræst videre: „Jeg besværger dig ved den levende Gud, om du er den Kristus, den levende Guds Søn.“ (Se Matth. 26., 57.—64.) Overfor denne alvorlige Formaning, der blev utalt med Embeds-Fuldmagt, gav Treseren øjeblikkelig Svar og anerkendte derved den Øpperstepræsts Embede, hvor uværdig han end maatte være som et Menneske.

Paulus viste en lignende Agtelse for den Øpperstepræsts Embede eller Myndighed, medens han som Fange stod for Raadet. Hans Beværfninger mishagede den Øpperstepræst, som straks gav Besaling til dem, der stode nær Paulus, at de skulde slaa ham paa Munden. Derover blev Apostelen fornærmet, og han raaabte: Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven besaler du, at jeg skal slaaas. Men de, som stode hos, sagde: Skælder du Guds Øpperstepræst? Og Paulus sagde: „Brødre! Jeg vidste ikke, at det var den Øpperstepræst; thi der er skrevet: Dit Folks Overste skal du ikke udskælde.“ (Ap. G. 23., 1.—5.) (Fortsættes.)

Mennesket trænger til Kamp og Uheld for at udvikle sine Kræfter, til at undvære for at nyde, til at bedrøves for at kunne glæde sig, til at staa lavt for at hæve sig. Og naar det ikke er Tilfældet, bliver han til sidst halvt affindig af sin Lykke og søger Ulykken som en Afværling i den uteaalelige Ensformighed. N. Dohlen Schlæger.

Statistik Rapport

over

Iesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Skandinavien for Halvåret endende d. 30. Juni 1901.

Konferencer.	Konference- Præsidenter.	Mønstre- ret fra Bjoni.		Sædne- Bræfdomme.		Grensesæt- ning.		Grensesæt- ning høje højeste.		Grensesæt- ning laveste.		Sædne omfatte.		Mønster af udendørs.												
		Grense.	Præsider.	Grense.	Præsider.	Grense.	Præsider.	Grense.	Præsider.	Grense.	Præsider.	Grense.	Grense.	Præsider.	Grense.											
København . . .	James S. Thomesen	7	4	18	34	15	19	6	579	653	104	757	25	20	4	3	16681	2340	3394	21249	456	315	1			
Aarhus	S. C. Petersen	7	2	17	21	7	11	6	297	342	99	441	27	8	6	3	17134	1107	5728	22025	662	811				
Næstved	Richard C. Miller	8	2	15	11	8	7	4	219	249	95	344	13	9	310	4	511	10217	1973	3837	14157	345	391			
Danmark		22	8	50	66	30	37	16	1095	1244	298	1542	65	37	13	19	911	116	44032	5420	12959	57431	1463	1517	1	
Roskilde	H. N. Pedersen	9	2	18	51	27	27	15	792	912	189	1101	57	2	1	4	5	1	7	26153	569	3722	31420	935	803	3
Bergen	P. N. Garff	5	13	3	5	4	1	107	120	21	141	18	2				3	2	9981	450	2112	12686	594	295	1	
Tromsø	C. C. Ohbort	5	11	2	1	2	62	67	12	79	16							7534	327	1786	10662	580	153			
Norge		19	2	42	56	33	33	16	961	1099	222	1321	91	4	1	4	5	4	9	43668	1346	7620	54768	2109	1251	4
Stockholm	S. S. Cannon	11	24	94	49	33	15	1181	1372	307	1679	37	31	9	15	16	4	12	14046	378	3245	20286	588	984	5	
Göteborg	N. Løfgren	8	1	18	50	24	23	22	429	548	42	590	27	8	11	6	1	2	13005	532	3229	14089	638	532	2	
Finske	Peter S. Bunderön	5	2	10	10	16	12	7	273	318	66	384	3	6	4	1	2		6412	300	2508	9235	317	292		
Sverige		24	3	52	154	89	68	44	1883	2238	415	2653	67	45	13	27	24	514	33463	1210	8982	43610	1543	1810	7	
Totalium		65	13	144	276	152	138	76	3939	4581	935	5515	223	86	27	50	38	20	39	121103	7976	29561	155809	5115	4578	12

Bibelske Fortællinger paa Papyrusruller.

Tyske Værde, som tilhøre det tyske Konsulat i Kairo, foretage Udgavninger af hidtil ikke undersøgte Pyramider, som antages at skrive sig fra den Tid, da det femte Dynasti regerede Ægypten, men muligvis er ældre. 150 Mand ere sysselsatte med Arbejdet, og man haaber at finde vigtige og uskadelige Indskrifter.

En Papyrusrulle, som i 1895 blev funden i Assuan og nu er indlemmet i British Museum, er nylig udgivet af Ægyptologen Griffith, som har oversat Bagfiden og forsynet den med Forklaringer. Paa Forsiden staar Regnskaber paa Græst over Skatteindtægterne af Landgodser ved Krokodilopolis. De frembyde intet af Interesse uden det, at de angive Nullens Alder; den er nemlig fra Kejser Claudius's Regeringsaar, altsaa fra 46—47 efter Kristus. Bagfiden er beskreven med demotiske Bogstaver, det vil sige Skrift, som brugtes af det almindelige Folk og var forskellig fra den kunstige Præsteskrift (Hieroglyfer). Her fortælles en Række Mirakelhistorier, som knyttes til Overpræsten i Memphis, Chamna. Denne Papyrus er den ældste i den ikke righoldige Samling, som vi have fra de første kristne Aarhundreder, og øger i betydelig Grad vor Kunsthed om det ægyptiske Landsliv. Af særlig Interesse er det, at mange af Historierne om Chamnas Mirakler have en umiskendelig Lighed med Fortællingerne i det Nye Testamente. Kristendommen blev tidlig forkyndt i Ægypten (af Apostel Thomas?), og den lille kristne Menighed, som dannede sig, har fortalt sine Nabover om Jesu Undergerninger. Hedningerne grebe disse og indslettede dem i deres Folkesagn. Et Sidesyklie have vi fra Sagtiden i Olaf den Helliges Historie. De Mirakler, som Legenden lader ham udføre, ere øjensynlig af bibelsk Oprindelse.

Vikuben.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,- om Året portofrit.

Indhold.

„Den Christelige Talsmand“ og de Sidste-Dages Hellige	225	De Sidste-Dages Helliges Tro ...	235
„Mormonismens“ Filosofi.....	227	Statistisk Rapport over de Sidste- Dages Hellige i Skandinavien.	239
Red. Bem:		Bibelske Fortællinger paa Papyrus- ruller	240
Evangeliets Fordringer	232		
Et hyggeligt Hjem	234		

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. Q. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukket hos J. E. Bording (B. Petersen).